

– Na és most mi lesz? – kérdezte Treick. – Lebuktunk, Bengez tudja, hogy visszajöttünk a Byber-re.

– Hát aztán?! Semmit sem tehet, hiszen zavarjuk a bombái vezérlőjeleit!

– Most még. Én viszont nagyobb biztonságban érezném magam, ha már kint lennénk az űrben.

– Pár percet még kibírsz... Nálad mi a helyzet, Nel?

– Minden rendben, csak nagy a pánikhangulat – válaszolt a cygni-i pilótanő. – Szerencsétleneknek fogalmuk sincs, mi történik. Próbáltam elmagyarázni nekik, hogy most nincs mitől félniük, mert kiszabadítottuk őket, de szerintem nem értettek meg igazán.

– Nyugtasd le őket valahogy! – Dabra átváltott a Spica frekvenciájára. – Mennyi idő van a találkáig?

– Ha a Pöröly-osztag a megadott sebességgel orbitál, akkor hét perc múlva tudunk összekapcsolódni velük.

– Miért nem megyünk inkább egyenesen oda? – kérdezte Dorph. – Úgy értem, az űrön át?

– Jobb, ha a radarhatár alatt maradunk. Még a végén észrevennék, merre megyünk, és én személy szerint utálnék éppen a győzelmünk csúcspontján fűbe harapni!

– Aha... de így meg el fogunk repülni Bengez tornya mellett. Nem veszélyes ez?

– Veszélyesnek veszélyes, de ez a legrövidebb vektor. Ha kerülünk, lekéssük a kontaktot, és akkor még tovább kellene itt vesztegelnünk. Sőt, ha... A lány szavait egy rádióadás szakította meg.

– Végzetes hibát követtek el azzal, hogy visszajöttek a foglyokért!

– Hogy...?! – hördült fel Sirrah. – Hogy lát minket?!

– Most biztosan azon tanakodnak, honnan tudom, merre vannak... – nevetett Bengez. – Ostobák! Hát elfelejtették, hogy a műszereim technikailag fejlettebbek, hála Szürke barátainknak?! Igen, pontosan ismerem a koordinátaikat. Nem bújhatnak el a szemem elől, hiába haladnak a felszín közelében! Azzal is tökéletesen tisztában vagyok, hogy zavarják a bombáim vezérlését, ez azonban nem fogja megmenteni magukat, mocskos árulók!

A monitoron megjelent az idősebb férfi arca. Bengez beemelt egy távirányítószerűséget a képhe. – Ismét alábecsültek, ha azt hitték, csak egyféleképpen tudok robbantan! – mondta hidegen.

A távirányítón megnyomott egy vörös színű gombot. – Ezzel a gombnyomással két dolgot csináltam: egyrészt lekapcsoltam a csuklódetonátoromat, így az a jel is megszűnt, amit eddig zavartak. Másrészt – és ez az egésznek a lényege – elindítottam egy visszaszámlálást. Nem egészen öt perc múlva a bombáim működésbe lépnek, a Byber szétrobban, maguk pedig meghalnak!

Sirrah elkáromkodta magát, Treick csak bámulta a hírközlőmonitort, Dabra viszont gondolkodás nélkül maga elé rántotta a navigációs komputer klaviatúráját és szélesebben nyomkodni kezdte a gombokat.

Másodpercekkel később Sirrah hangját ontotta a hangszóró: – Mi a csodát művelsz?! Mondd, hogy nem arra készülsz, amit sejtek!

– Nincs idő locsogásra! – felelte a másik lány. – Hagyjátok, hogy átvegyem az irányításotokat! Utána szidhattok, amennyit akartok, de most nyissátok meg a navikomputereiteket az enyémnek!

– Ne vessz meg, Dabra! Túl kicsi a távolság egy mikrougráshoz! Megölsz mindannyiunkat!

– Hagyd! – Treick hangja határozottan csengett. – Én bízom benned. Csináld!

– Nem vagytok normálisak! – háborgott Sirrah, majd még hozzátette: – De én sem, hogy belemegyek ebbe a hülyeségbe! Jól van, tiéd az irányításom!

– És te, Nel?

– Ha Canopus rábólintott, én is azt teszem. Mehet a műsor!

Ekkor értek oda Bengez sziklaperemen magasodó felhőkarcolójához.

– Nézzétek, ez szétesik! – kiáltotta Dorph, mert az épületből acélpanelek kezdtek kitöredezni és lezuhanni. A következő pillanatban az egyik homlokzat egyszerűen ledőlt, az acél- és kőzaporból pedig egy tekintélyes méretű űrhajó bontakozott ki.

– Te jó ég! – nézte Treick döbbsen. – Ez végig itt volt beépítve...!

Dorph ösztönösen cselekedett; kitepte magát az üléséből és felrohant a lövészfülkébe. Megragadta a karokat és teljes erőből lenyomta az elsütőbillentyűket. A zöld lézersugarak belemartak a nagy hajó tatjába, amitől az egész jármű megdőlt és füstcsíkot eregetve letért addigi menekülőpályájáról.

– Ezt anyámért kapod, te rohadék!! – ordította a fiatalember, és egyre csak lőtt; még akkor is, mikor a kisebb hajók körül magnyúlt a tér, a következő pillanatban pedig az űrben voltak.

Alattuk ott lebegett a halálra ítélt Byber.

– Maguk azok? – hallatszott Dyon Ceru hangja. – Mit keresnek ott? Nem arról volt szó, hogy...

– Uram, azonnal el kell tűnnünk innen! – kiáltotta Dabra. – A Byber másfél percen belül megsemmisül!

– Mit műveltek már megint?! Na jó, fénysebességre gyorsulunk, de előbb el kell távolodnunk a Byber gravitációs mezejétől! Küldöm az ugrás vektorát; start kettő-négy-nyolc egész nulla-huszonháromról!

– De hát az egyhatod fényév innen!

– Akkor talán indulniuk kéne, nem gondolja?!

A távolban látszott a Pöröly-osztag, amint az indulókoordináták felé úszott. Mindegyik hajó a legnagyobb fényalatti sebességgel haladt.

– Kapaszkodj, Dorph! – mondta Dabra, majd előrelökte a gyorsítókart, és társaival a nyomában, meglódult. A csillagok őrült sebességgel húztak el az ablakok mellett; a Byber egyre kisebbé vált a látómezőjükben, míg a Pöröly-hajók egyre nagyobbakká.

– Ismételen üdvözlöm önöket! – jelentkezett a capellai parancsnok, mikor odaértek a megadott ponthoz. – Ne húzzak az időt; maguk a második hullámban ugranak, közvetlenül a Pöröly-8, 7 és 6 után. A sort én zárom. Minden foglyot behajóztak?

– Igen, uram. Nagyon rémültek, de mind megvannak.

– Biztos ebben? Épp most tűnt fel egy hajó a radarunkon, amely a Byber-ről szállt fel. Ő valami társuk, aki szintén foglyokat hoz? Szólni kellene neki, hogy siessen, mert a végén még...

Dabra félbeszakította.

– Miféle társunk?! Csak négyen voltunk; más hajó nem volt lent!

– Akkor az ott kicsoda?

– Nem lehet igaz! – kiáltotta Sirrah, ahogy felismerte az űrhajót. – Ez Bengesz! De hogy...

Hiszen Dorph rálőtt! Láttuk füstölve elfordulni!

– Nyilván nem okozott a találat olyan súlyos károkat, mint hittük!

– Na, akkor majd most...

– ...eltűnik a rendszerből! – szólt a Pöröly-parancsnok. – Nincs időnk több akcióra! A Byber bármelyik pillanatban robbanhat! Mentsük a bőrünket!

Ahogy befejezte a mondatot, a csillagméretű bolygó két oldalán egyre erősödő fény támadt. Még az űrből ilyen nagy távolságból is tisztán lehetett látni, amint a fény lassan körülöleli a Bybert, amely végül már egészen úgy nézett ki, akár egy ragyogó, gigantikus igazgyöngy. Azután olyan vakító fénnel lobbant föl, mintha a látóhatár összes csillagát egybegyúrták volna, hogy minden fényenergiájukat egyszerre adják ki magukból. A fényvihart izzó törmelékfelhő tolt maga előtt, amely felfúvódó léggömbként tágult minden irányba.

A lángoló poklot egy űrhajó próbálta leelőzni; egyetlen utasa – Corab Bengesz – diadalmasan nevetett, miközben még nagyobb sebességre kapcsolt. A fortyogó lökéshullám azonban gyorsabb volt nála. Az iszonyatos energia elkapta a hozzá képest porszemnyi hajót és egy pillanat alatt elemésztette.

Ez volt az utolsó, amit Dorph látott, azután a csillagok fénycsíkokká változtak.